UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

29 päivänä marraskuuta 2012*

Direktiivi 2006/112/EY — Arvonlisävero — 167, 168 ja 185 artikla — Vähennysoikeus — Vähennysten oikaiseminen — Maa-alueen ja sillä olevien rakennusten hankinta siinä tarkoituksessa, että rakennukset puretaan ja maa-alueella toteutetaan rakentamishanke

Asiassa C-257/11,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Curtea de Apel Bucureşti (Romania) on esittänyt 20.12.2010 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 26.5.2011, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

SC Gran Via Moineşti SRL

vastaan

Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) ja

Administrația Finanțelor Publice Bucureşti Sector 1,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: tuomarit R. Silva de Lapuerta (esittelevä tuomari), joka hoitaa kolmannen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, K. Lenaerts, G. Arestis, J. Malenovský ja T. von Danwitz,

julkisasiamies: Y. Bot,

kirjaaja: hallintovirkamies R. Şereş,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 21.6.2012 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— SC Gran Via Moineşti SRL, edustajinaan avocat A. Lefter, avocat V. Rădoi ja avocat M. Mitroi,

— Romanian hallitus, asiamiehinään R. H. Radu, R.-I. Munteanu ja I. Bara,

— Euroopan komissio, asiamiehinään C. Soulay ja L. Bouyon,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: romania.

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL L 347, s. 1) 167 ja 168 artiklan sekä 185 artiklan 2 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat SC Gran Via Moineşti SRL (jäljempänä GVM) ja toisaalta Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) (verohallinnosta vastaava kansallinen keskusvirasto, jäljempänä ANAF) ja Administrația Finanțelor Publice Bucureşti Sector 1 (Bukarestin 1. alueen verovirasto, jäljempänä AFP) ja jossa on kyseessä GVM:n arvonlisäverotus, joka koskee maa-alueen ja sillä olevien rakennusten hankintaa asuntorakentamishankkeen toteuttamiseksi.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Direktiivin 2006/112 9 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”’Verovelvollisella’ tarkoitetaan jokaista, joka itsenäisesti missä tahansa harjoittaa liiketoimintaa, riippumatta tämän toiminnan tarkoituksesta tai tuloksesta.

Liiketoimintana pidetään kaikkea tuottajan, kauppiaan tai palvelujen suorittajan harjoittamaa toimintaa, mukaan lukien kaivostoiminta, maataloustoiminta ja vapaa ammattitoiminta tai vastaava. Liiketoimintana pidetään erityisesti aineellisen tai aineettoman omaisuuden hyödyntämistä jatkuvaluonteisessa tulonsaantitarkoituksessa.”

4 Mainitun direktiivin 167 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Vähennysoikeus syntyy, kun vähennyskelpoista veroa koskeva verosaatava syntyy.”

5 Mainitun direktiivin 168 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Siltä osin kuin tavaroita ja palveluja käytetään verovelvollisen verollisiin liiketoimiin, verovelvollisella on oikeus siinä jäsenvaltiossa, jossa tämä suorittaa kyseiset liiketoimet, vähentää verosta, jonka tämä on velvollinen maksamaan, seuraavat määrät:

a) arvonlisävero, joka on kyseisen jäsenvaltion alueella maksettava tai maksettu tavaroista tai palveluista, jotka toinen verovelvollinen on luovuttanut tai luovuttaa tälle;

– –”

6 Saman direktiivin 184 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Alun perin tehty vähennys oikaistaan, jos se on suurempi tai pienempi kuin se, jonka tekemiseen verovelvollinen oli oikeutettu.”

7 Direktiivin 2006/112 185 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Oikaiseminen tehdään etenkin, jos arvonlisäverovähennysten määrän määräytymistekijöissä on veroilmoituksen antamisen jälkeen tapahtunut muutoksia, esimerkiksi jos kauppa on peruutettu tai hinnanalennus saatu.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, oikaisua ei suoriteta kokonaan tai osittain maksamatta jääneistä liiketoimista eikä asianmukaisesti toteen näytetystä tai todetusta tuhoutumisesta, hävikistä tai varkaudesta eikä 16 artiklassa tarkoitetun vähäarvoisten lahjojen tai näytekappaleiden antamista varten tapahtuneesta käyttöön ottamisesta.

Kokonaan tai osittain maksamatta jääneistä liiketoimista sekä varkaudesta jäsenvaltiot voivat kuitenkin vaatia oikaisua.”

8 Mainitun direktiivin 186 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on vahvistettava direktiivin 184 ja 185 artiklan yksityiskohtaiset soveltamissäännöt.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

9 GVM osti 16.3.2007 päivätyllä kauppasopimuksella maa-alueen yhdessä sillä olevien rakennusten kanssa.

10 Tämän sopimuksen mukaan GVM:lle siirtyi myös näitä rakennuksia koskeva purkulupa.

11 GVM toteutti tämän luvan nojalla purkutyöt, joista laadittiin 30.9.2008 pöytäkirja.

12 Lisäksi GVM:lle myönnettiin 16.4.2008 kaavoitusta koskeva todistus, jotta se voisi saada rakennusluvan toteuttaakseen kyseisellä maa-alueella asuntorakentamishankkeen.

13 GVM vähensi verotuksessa arvonlisäveron koko ostamansa maa-alueen ja rakennusten osalta ja teki AFP:lle 27.10.2008 rekisteröidyn arvonlisäveroilmoituksen, jonka saldo oli negatiivinen ja jossa oli valittu palautusvaihtoehto.

14 Verotarkastuksen jälkeen AFP laati 8.5.2009 verotarkastuskertomuksen ja teki 12.5.2009 verotuspäätöksen, jonka mukaan purettuihin rakennuksiin liittyvää arvonlisäveroa, jonka GVM oli vähentänyt, oli oikaistava rakennusten purkamisen vuoksi.

15 GVM vaati 19.6.2009 esittämässään oikaisuvaatimuksessa kyseisen verotarkastuskertomuksen ja verotuspäätöksen kumoamista ja totesi, että sen tarkoituksena oli ollut hankkia kyseinen maa-alue yksinomaan asuntorakentamishankkeen toteuttamiseksi siellä ja että tässä yhteydessä mainitulla alueella olevien rakennusten ostaminen oli välttämätöntä. Tästä syystä GVM ei oikaissut näiden rakennusten hankintaan liittyvää arvonlisäveroa, joka oli alun perin vähennetty, koska rakennusten purkaminen kuului osana investointisuunnitelmaan ja koska asuntorakentamishanke oli tarkoitettu verollisten liiketoimien suorittamiseen.

16 ANAF hylkäsi oikaisuvaatimuksen 11.9.2009 tekemällään päätöksellä sillä perusteella, että GVM oli vähentänyt lainvastaisesti kyseisiin rakennuksiin liittyvän arvonlisäveron, koska se ei ollut hankkinut niitä tarkoituksena suorittaa verollisia liiketoimia vaan ainoastaan tarkoituksena purkaa ne. ANAF toteaa tässä yhteydessä, että nämä rakennukset oli kirjattu kirjanpitoon vaihto-omaisuutena eikä käyttöomaisuutena.

17 GVM vaati ennakkoratkaisupyynnön esittäneessä tuomioistuimessa 8.10.2009 nostamassaan kanteessa tuon päätöksen samoin kuin AFP:n 8.5.2009 laatiman verotarkastuskertomuksen ja 12.5.2009 tekemän verotuspäätöksen kumoamista.

18 Tässä tilanteessa Curtea de Apel Bucureşti päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Voiko purettaviksi tarkoitettujen rakennusten ostaminen yhdessä maa-alueen kanssa siinä tarkoituksessa, että ostajana oleva arvonlisäverovelvollinen yhtiö toteuttaa kyseisellä maa-alueella asuntorakentamishankkeen, olla valmisteleva toimi eli investointimeno asuntorakentamishankkeen toteuttamista varten, jolloin rakennusten ostosta maksettu arvonlisävero on direktiivin [2006/112] 167 ja 168 artiklan nojalla vähennyskelpoinen?

2) Onko rakennusten ostoon liittyvä arvonlisävero oikaistava purettavien rakennusten purkamisen yhteydessä, kun rakennukset on ostettu yhdessä maa-alueen kanssa siinä tarkoituksessa, että kyseisellä maa-alueella toteutetaan asuntorakentamishanke, kun otetaan huomioon direktiivin [2006/112] 185 artiklan 2 kohta?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

19 Kansallinen tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään pääasiallisesti, onko direktiivin 2006/112 167 ja 168 artiklaa tulkittava siten, että yhtiöllä, joka on hankkinut maa-alueen ja sillä olevat rakennukset siinä tarkoituksessa, että rakennukset puretaan ja kyseisellä maa-alueella toteutetaan asuntorakentamishanke, on oikeus vähentää rakennusten hankintaan liittyvä arvonlisävero.

20 On muistutettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan verovelvollisen oikeus vähentää siitä arvonlisäverosta, jonka maksamiseen se on velvollinen, arvonlisävero, joka sen on maksettava tai jonka se on maksanut sille luovutetuista tavaroista tai suoritetuista palveluista, on unionin lainsäädännöllä käyttöön otetun yhteisen arvonlisäverojärjestelmän perusperiaate (yhdistetyt asiat C-80/11 ja C-142/11, Mahagében ja Dávid, tuomio 21.6.2012, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

21 Unionin tuomioistuin on useita kertoja todennut, että direktiivin 2006/112 167 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa säädetty vähennysoikeus kuuluu erottamattomasti arvonlisäverojärjestelmään eikä sitä lähtökohtaisesti voida rajoittaa. Vähennysoikeutta sovelletaan välittömästi kaikkeen arvonlisäveroon, joka on tullut maksettavaksi aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa tehtyjen liiketoimien yhteydessä (ks. mm. yhdistetyt asiat C-110/98-C-147/98, Gabalfrisa ym., tuomio 21.3.2000, Kok., s. I-1577, 43 kohta; asia C-63/04, Centralan Property, tuomio 15.12.2005, Kok., s. I-11087, 50 kohta; yhdistetyt asiat C-439/04 ja C-440/04, Kittel ja Recolta Recycling, tuomio 6.7.2006, Kok., s. I-6161, 47 kohta ja em. yhdistetyt asiat Mahagében ja Dávid, tuomion 38 kohta).

22 Vähennysjärjestelmällä pyritään vapauttamaan elinkeinonharjoittaja kokonaan sen kaiken liiketoimintansa yhteydessä maksamasta tai maksettavasta arvonlisäverosta. Yhteinen arvonlisäverojärjestelmä takaa näin kaiken liiketoiminnan verorasituksen täydellisen neutraalisuuden tämän toiminnan tarkoituksesta tai tuloksesta riippumatta edellyttäen, että kyseinen toiminta itsessään on arvonlisäverollista (ks. asia 268/83, Rompelman, tuomio 14.2.1985, Kok., s. 655, Kok. Ep. VIII, s. 85, 19 kohta; asia C-37/95, Ghent Coal Terminal, tuomio 15.1.1998, Kok., s. I-1, 15 kohta; em. yhdistetyt asiat Gabalfrisa ym., tuomion 44 kohta; asia C-32/03, Fini H, tuomio 3.3.2005, Kok., s. I-1599, 25 kohta; em. asia Centralan Property, tuomion 51 kohta sekä em. yhdistetyt asiat Mahagében ja Dávid, tuomion 39 kohta).

23 Direktiivin 2006/112 168 artiklan sanamuodosta ilmenee, että jotta asianomaisella olisi vähennysoikeus, tämän on oltava kyseisessä direktiivissä tarkoitettu ”verovelvollinen” ja kyseessä olevat tavarat ja palvelut pitää käyttää verovelvollisen verollisiin liiketoimiin (ks. em. asia Centralan Property, tuomion 52 kohta).

24 Mainitun direktiivin 9 artiklan 1 kohdan mukaan verovelvollisen käsite on määritelty suhteessa liiketoiminnan käsitteeseen (ks. em. asia Fini H, tuomion 19 kohta).

25 Tässä yhteydessä on muistutettava, että henkilö, joka hankkii tavaroita tässä säännöksessä tarkoitettua liiketoimintaa varten, tekee sen verovelvollisen ominaisuudessa myös silloin, kun tavaroita ei välittömästi käytetä tällaisessa liiketoiminnassa (ks. asia C-97/90, Lennartz, tuomio 11.7.1991, Kok., s. I-3795, Kok. Ep. XI, s. I-311, 14 kohta).

26 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan direktiivin 2006/112 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu liiketoiminta voi muodostua useasta peräkkäisestä toimesta, ja tällaisista toimista valmistelevia toimia, kuten toiminnan harjoittamista varten tarpeellisten välineiden hankkimista ja näin ollen myös kiinteistön ostamista, on jo pidettävä liiketoimintana (ks. em. asia Rompelman, tuomion 22 kohta; em. asia Lennartz, tuomion 13 kohta; asia C-110/94, INZO, tuomio 29.2.1996, Kok., s. I-857, 15 kohta ja em. asia Fini H, tuomion 21 ja 22 kohta). Sitä, joka toteuttaa valmistelevia toimia, pidetään näin ollen kyseisessä säännöksessä tarkoitettuna verovelvollisena, ja sillä on vähennysoikeus (em. asia Fini H, tuomion 22 kohta).

27 Lisäksi sitä, joka suorittaa investointimenoja tarkoituksenaan – joka voidaan näyttää objektiivisten seikkojen avulla toteen – harjoittaa mainitun 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua liiketoimintaa, on pidettävä verovelvollisena. Toimiessaan tässä ominaisuudessaan hänellä on siis direktiivin 2006/112 167 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen nojalla oikeus vähentää välittömästi se arvonlisävero, jonka hän on maksanut tai joka hänen on maksettava sellaisten investointimenojen yhteydessä, jotka on suoritettu aiottua liiketoimintaa varten ja jotka oikeuttavat vähennykseen (ks. vastaavasti em. asia Rompelman, tuomion 23 ja 24 kohta; em. asia INZO, tuomion 16 ja 17 kohta; em. asia Ghent Coal Terminal, tuomion 17 kohta; em. yhdistetyt asiat Gabalfrisa ym., tuomion 47 kohta ja asia C-400/98, Breitsohl, tuomio 8.6.2000, Kok., s. I-4321, 34 kohta).

28 Tästä seuraa, että arvonlisäverojärjestelmän ja siten myös vähennysjärjestelmän soveltamisen kannalta on ratkaisevaa, että verovelvollinen hankkii tavarat tässä ominaisuudessaan. Tavaran tai palvelun tosiasiallisen tai suunnitellun käytön perusteella ratkaistaan ainoastaan sen alkuperäisen vähennyksen laajuus, johon verovelvollinen on oikeutettu direktiivin 2006/112 168 artiklan nojalla, ja myöhempien ajanjaksojen aikana mahdollisesti tehtävien oikaisujen, jotka on toteutettava saman direktiivin 184 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa säädetyin edellytyksin, laajuus (ks. em. asia Lennartz, tuomion 15 kohta; em. asia Ghent Coal Terminal, tuomion 18 kohta; asia C-396/98, Schloßstrasse, tuomio 8.6.2000, Kok., s. I-4279, 37 kohta; em. asia Breitsohl, tuomion 35 kohta; em. asia Centralan Property, tuomion 54 kohta; asia C-118/11, Eon Aset Menidjmunt, tuomio 16.2.2012, 57 kohta ja asia C-334/10, X, tuomio 19.7.2012, 17 kohta).

29 Oikeuskäytännössä on todettu tässä asiayhteydessä, että kun kyse ei ole petoksesta tai väärinkäytöksestä ja jos direktiivin 2006/112 185 artiklassa säädettyjen edellytysten mukaisista mahdollisista oikaisuista ei muuta johdu, kerran syntynyt vähennysoikeus säilyy myös, vaikka suunnitellussa liiketoiminnassa ei ole toteutettu verollisia liiketoimia (ks. em. asia INZO, tuomion 20 ja 21 kohta; em. asia Ghent Coal Terminal, tuomion 19–23 kohta; em. asia Schloßstrasse, tuomion 42 kohta; asia C-98/98, Midland Bank, tuomio 8.6.2000, Kok., s. I-4177, 22 kohta ja em. asia Fini H, tuomion 22 kohta).

30 Ennakkoratkaisupyynnön esittäneen kansallisen tuomioistuimen nyt käsiteltävää asiaa koskevista asiakirjoista ilmenee, että pääasiassa kyseessä oleva, GVM:n suorittama maa-alueen ja rakennusten hankinta on valmisteleva toimi, jolla on tarkoitus toteuttaa tällä maa-alueella asuntorakentamishanke mainitun yhtiön rakennustoimintaa varten, kuten nyt käsiteltävän tuomion 12 kohdassa mainitusta rakennusluvan myöntämisestä käy ilmi.

31 Suorittaessaan tämän hankinnan GVM harjoittaa näin ollen verovelvollisen ominaisuudessa liiketoimintaa direktiivin 2006/112 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

32 Edellä 23 kohdassa mainitun toisen edellytyksen osalta, jonka mukaan aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa hankittuja tavaroita tai palveluja on käytettävä myöhemmässä vaihdannan vaiheessa verollisiin liiketoimiin, asiaa koskevista asiakirjoista käy ilmi, että GVM ilmoitti pääasian kohteena olevaa maa-aluetta ja rakennuksia ostaessaan, että sen tarkoituksena oli purkaa rakennukset voidakseen toteuttaa tällä maa-alueella asuntorakentamishankkeen.

33 Tämä tarkoitus on näytetty objektiivisten seikkojen avulla toteen, koska GVM:lle siirtyi pääasian kohteena olevien rakennusten ostohetkellä purkulupa, tämä yhtiö oli jo ennen arvonlisäveroilmoituksensa tekemistä toteuttanut kyseisten rakennusten purkutyöt ja sille oli myönnetty kaavoitusta koskeva todistus, jotta se voisi saada rakennusluvan kyseisen asuntorakentamishankkeen toteuttamista varten.

34 Kyseisen tarkoituksen vaikutuksena ei kuitenkaan ole tällaisissa olosuhteissa, että GVM menettäisi pääasian kohteena olevien rakennusten hankintaan liittyvän arvonlisäveron vähennysoikeuden.

35 Rakennukset näet ostettiin yhdessä sen maa-alueen kanssa, jolle ne oli rakennettu, ja GVM käyttää tuota maa-aluetta yhä verollisiin liiketoimiinsa. Näissä olosuhteissa sillä, että kuluneet rakenteet korvataan nykyaikaisemmilla rakenteilla ja että uusia rakenteita käytetään myöhemmässä vaihdannan vaiheessa verotettavia liiketoimia toteutettaessa ei millään tavoin rikota yhtäältä aikaisemmin hankittujen arvonlisäverollisten rakennusten ja toisaalta verovelvollisen tämän jälkeen toteuttamien liiketoimien välistä välitöntä yhteyttä. Kyseisten kiinteistöjen hankintaa ja sen jälkeen purkamista nykyaikaisempien rakennusten rakentamiseksi voidaan siis pitää toisiinsa sidoksissa olevina liiketoimina, joilla pyritään verotettavien liiketoimien toteuttamiseen samalla tavoin kuin uusien kiinteistöjen ostamisella ja niiden välittömällä käyttämiselläkin (ks. asia C-234/11, TETS Haskovo, tuomio 18.10.2012, 34 kohta).

36 Näissä olosuhteissa ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2006/112 167 ja 168 artiklaa on tulkittava siten, että pääasian kohteena olevien kaltaisissa olosuhteissa yhtiöllä, joka on hankkinut maa-alueen ja sillä olevat rakennukset siinä tarkoituksessa, että rakennukset puretaan ja maa-alueella toteutetaan asuntorakentamishanke, on oikeus vähentää rakennusten hankintaan liittyvä arvonlisävero.

Toinen kysymys

37 Kansallinen tuomioistuin tiedustelee toisella kysymyksellään pääasiallisesti, onko direktiivin 2006/112 185 artiklaa tulkittava siten, että rakennusten, jotka ovat maa-alueella, joka on hankittu siinä tarkoituksessa, että näiden rakennusten sijaan ja samalla maa-alueella toteutetaan asuntorakentamishanke, purkamisen yhteydessä näiden rakennusten hankintaan liittyvän arvonlisäveron alun perin tehty vähennys on oikaistava.

38 Tässä yhteydessä on muistutettava, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan vähennysten oikaisua koskeva järjestelmä on olennainen osa direktiivillä 2006/112 käyttöön otettua järjestelmää, koska sen tarkoituksena on varmistaa vähennysten oikeellisuus ja näin ollen verorasituksen neutraalisuus (ks. asia C-184/04, Uudenkaupungin kaupunki, tuomio 30.3.2006, Kok., s. I-3039, 26 kohta). Direktiivin tavoitteena on siten luoda näillä säännöillä läheinen ja välitön suhde ostoihin sisältyvän arvonlisäveron vähennysoikeuden sekä kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen verollisiin liiketoimiin käyttämisen välille (ks. em. asia Centralan Property, tuomion 57 kohta ja em. asia TETS Haskovo, tuomion 31 kohta).

39 Direktiivissä 2006/112 säädetty oikaisumekanismi kuuluu siten erottamattomana osana direktiivillä perustettuun arvonlisäveron vähennysjärjestelmään (ks. em. asia TETS Haskovo, tuomion 30 kohta).

40 Ostoihin sisältyvän arvonlisäveron nojalla tehtävän vähennyksen mahdollisen oikaisuvelvollisuuden syntymisen osalta direktiivin 185 artiklan 1 kohdassa säädetään periaatteesta, jonka mukaan oikaisu on tehtävä etenkin, jos kyseisen vähennyksen määrän määräytymistekijöissä on tapahtunut muutoksia veroilmoituksen antamisen jälkeen (ks. em. asia TETS Haskovo, tuomion 32 kohta).

41 Kansallisen tuomioistuimen käsiteltävänä olevasta asiasta on todettava, että pääasian kohteena olevien rakennusten purkaminen ei ole 185 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu muutos, koska GVM:n tarkoituksena oli jo rakennuksia ostaessaan purkaa ne, kuten käy ilmi edellä 32–35 kohdasta.

42 Näin ollen toiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2006/112 185 artiklaa on tulkittava siten, että pääasian kaltaisissa olosuhteissa rakennusten, jotka on hankittu yhdessä sen maa-alueen kanssa, jolle ne on rakennettu, siinä tarkoituksessa, että näiden rakennusten sijaan ja samalla maa-alueella toteutetaan asuntorakentamishanke, purkaminen ei saa aikaan velvollisuutta oikaista rakennusten hankintaan liittyvän arvonlisäveron alun perin tehtyä vähennystä.

Oikeudenkäyntikulut

43 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY 167 ja 168 artiklaa on tulkittava siten, että pääasian kohteena olevien kaltaisissa olosuhteissa yhtiöllä, joka on hankkinut maa-alueen ja sillä olevat rakennukset siinä tarkoituksessa, että rakennukset puretaan ja tällä maa-alueella toteutetaan asuntorakentamishanke, on oikeus vähentää rakennusten hankintaan liittyvä arvonlisävero.

2) Direktiivin 2006/112 185 artiklaa on tulkittava siten, että pääasian kaltaisissa olosuhteissa rakennusten, jotka on hankittu yhdessä sen maa-alueen kanssa, jolle ne on rakennettu, siinä tarkoituksessa, että näiden rakennusten sijaan samalla maa-alueella toteutetaan asuntorakentamishanke, purkaminen ei saa aikaan velvollisuutta oikaista rakennusten hankintaan liittyvän arvonlisäveron alun perin tehtyä vähennystä.

Allekirjoitukset